

Ἐνα τραγοῦδι ψάλλω
εἰς τὸν Λασσάλ τὸν Γάλλο

Λασσάλ εὐτυχισμένε, Λασσάλ ἀγαπητέ,
νὰ εὖρης τέτοια τύχη θὲν τῶλπιζες ποτέ.
Δὲν ἤλπιζες ποτέ σου τέτοια δουλειὰ νὰ κάνης
καὶ τόσας φιλομούσους κυρίας νὰ τρελλάνης,
καὶ νὰ ἰδῆς παράδες, στεφάνους καὶ τιμάς,
καὶ τέτοια κελεπούρια νὰ εὖρης σὰν κι' ἐμᾶς.

Λασσάλ εὐτυχισμένε, Λασσάλ ἀγαπητέ,
νὰ εὖρης τέτοια τύχη δὲν τῶλπιζες ποτέ.
Μὲ λίγαις καρακάξαις παρὰ νὰ σαβουρώνης,
νὰ σεϊέσαι, νὰ λυγιέσαι καὶ νὰ μᾶς καμαρώνης,
νὰ ἔχης θαυμαστή σου κι' αὐτὸν τὴν βασιληᾶ
καὶ καθεμιά μεγάλη καὶ πρώτη φαμελιά.

Μὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάμης εἰς τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος
ποτέ κανέναν λόγο δὲν θὰ σοῦ πῆ κακό...
φθάνει ποῦ εἶσαι Γάλλος, φθάνει ποῦ εἶσαι ξένος,
καὶ ἴσὺν δικό μας τόπο θὰ εὖρης ροιζικό.
Κι' ἀκόμη ἂν γαϊδάρους μᾶς βγάλῃς ἴσθι σκηνῆ
τὸ γκάρισμα τραγοῦδι Σειρήνων θὰ φανῆ.

Μὲν σέρ ἀμί, ἀκόμη τὸ ἔθνος δὲν ξεχάνει
ἐκείνην τὴν μεγάλην πραγματικῶς φωνήν,
ποῦ εἶπε ὁ Μοῦί σας ἴσ' αὐτὶ τοῦ Δεληγιάννη
κι' ἠσθάνθημεν τσαύτην χαρὰν καὶ ἡδονήν.
Κι' εὐγνωμονοῦν τὸ ἔθνος εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην
πρὸς σὲ πληρόνει τώρα διπλὴν εὐγνωμοσύνην.

Γιὰ ὅ,τι κι' ἂν σοῦ κάνουν ἐδῶ μὴν ἀπορῆς,
ἀλλὰ στραβὰ νὰ βάλῃς τὴν κάσκα ποῦ φορεῖς.
Σὲ βλέπουν ὅλοι κι' ὅλοι σὰν χάχηδες ἴσθι στόμα
νὰ μάθουν τί θὰ κάμης, ν' ἀκούσουν τί θὰ πῆς,
καὶ γίνεσαι συνθέτης καὶ συγγραφεὺς ἀκόμη,
χωρὶς νὰ κοκκινήσης, χωρὶς νὰ ἐντραπῆς.

Καὶ φέρνεις ἄνω κάτω τὴν ἱστορία ὅλη
καὶ γίνονται ἢ μαύραις καρδιαῖς μας περιβόλι,
καὶ μὲ τοὺς ἐθνικούς μας παιᾶνας καὶ θουρίου
ἐνθουσιάζεις τόσας κυρίας καὶ κυρίους,
κι' ἀπ' ἐξῶ κλαῖς ἴσ' ἀλήθειαν καὶ μέσα σου γελάς
κι' ἐξῶ φρενῶν φωνάζεις τὸ «Ζήτω ἢ Ἑλλάς».

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μόνο φουτρώνει ποιητής
καὶ εἶναι ἢ Ἑλλάς μας δευτέρα σου κοιτίς.
Φροντίζεις ὡς φιλέλλην γιὰ τὸ καλὸ τοῦ γένους

καὶ γιὰ τοὺς τόσους κόπους ἢ τσέπη σου βροντᾶ,
καὶ ἀρετὴν διδάσκεις εἰς τὰς χρηστὰς παρθένους,
ὅπου φοροῦν ἀκόμη φορέματ' κοντά.

Καὶ κάθε τόσο ἔχεις τεκμήρια εὐνοίας
ἀπὸ τὰς λεγομένας κηλὰς οἰκογενεῖς.
Κι' ἀπὸ εὐγνωμοσύνην χάρισματ' καὶ δῶρα
πατέρες καὶ μητέρες φιλόττοργοι σοῦ στέλλουν,
διότι τὰ μικρὰ τῶν κενθάνουν ἀπὸ τῶρα
πῶς εἴμποροῦν νὰ ἔχουν συζύγους ὅσους θέλουν.

Λασσάλ εὐτυχισμένε, Λασσάλ ἀγαπητέ,
νὰ εὖρης τέτοια τύχη δὲν τῶλπιζες ποτέ.
Ἡμέρα εὐτυχίας καὶ πλούτου ἀνατέλλει
καὶ τοῦ Τσιγγροῦ θὰ πάρης τὸ θέατρον ἀκόμη...
ὁ βασιληᾶς τὸ εἶπε, ὁ βασιληᾶς τὸ θέλει,
κι' ὁ Χιώτης γρῦ δὲν βγάζει ἴσθι βασιληᾶ τὴ γνώμη.

Ἡ τύχη σου θ' ἀνοίξη ἴσθι θέατρο τοῦ Χιώτη,
ἐκεῖ κι' ὁ βασιληᾶς μᾶς καὶ τῆς Αὐλῆς οἱ πρῶτοι,
ἐκεῖ ἐπευφημῶν καὶ ἀνθοδέσμαι τόσαι,
κι' ὁ κόσμος πᾶς θὰ τρέχη, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ μάθουν οἱ Ἑλληνας σου ὅλοι
μὲ τὸν Βοκάς μονάχα νὰ πάρουνε τὴν Πόλι.

Εἰς τὸ Παρίσι γι' ἄλλους τραγοῦδιστὰς μὴν τρέχης,
ἴσθι θὰ περάσης μὲ τούτους ὅπου ἔχεις.
Δὲν θέλομε κινουρῆγους, οἱ παλαιοὶ μᾶς φθάνουν,
καὶ τοῦτοι τὸν γεμῶνα πολλὴ δουλειὰ θὰ κάνουν,
κι' οἱ Ἑλληνας θὰ βρῖσκουν παράδες νὰ πετοῦν
κι' οἱ φίλοι δὲν θὰ πύουν νὰ τοὺς χειροκροτοῦν.

Σ' εὐγνωμονοῦν μεγάλως οἱ πρόγονοι τοῦ γένους,
διότι θὰ διδάξης αἰδῶ εἰς τὰς παρθένους,
κι' εἰς τὰς ἀβρὰς κερδῖες τῶν εὐφλογίστων νέων
σὺ θὰ ἐμπνεύσης θάρρος καὶ φρόνημα γενναῖον
καὶ Μακρωρομάχοι θ' ἀναφνοῦν ποτέ
καὶ φλογεροὶ Τυρταῖοι κι' Αἰσχύλοιοι ποιηταῖ.

Ἄλλ' ἂν σταυρὸ δικό μας ἀκόμη δὲν φορῆς,
γιὰ τοῦτο μὴ θυμῶνης καὶ νὰ μᾶς συγχωρῆς,
καὶ πρὶν σταυρὸ κενένα νὰ πάρης διὰ νόμου,
ἐγώ, μὲν σέρ, ἂν θέλῃς, σοῦ δίνω τὸν ἴσθι μου,
καὶ τότε πᾶς ντυμένος ὡσάν φουστανελάς,
μαζὶ μᾶς θὰ γκαρίζῃς τὸ «Ζήτω ἢ Ἑλλάς».

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν τὰς κάνω — πῶς ἴσθι σπῆτι μου ἀνέθη,
ἴσθι τὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδογεῖον Ζύδη, — δρῶ ἴσθι λάδι, τρεῖς ἴσθι ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.